

» **P**rosim te, pomagaj mi. Veliko jih je in jaz jih ne morem vseh prehraniti,« se je potožila svinja z desetimi prašički osemletni Monici Diedrich, ki je prvič v življenju opazovala pujske v sosedovem svinjaku. Ko je odrasle zvečer za mizo vprašala, ali so slišali tožbo svinje, so ji rekli, da ne sme tako govoriti in da se ji meša. Danes je ta Argentinka, ki živi v ZDA, znana terapevtka, ki po vsem svetu pomaga ljudem, da se sporazumevajo s svojimi ljubljenci. Je tudi avtorica knjig o komuniciranju z živalmi, ki jih tiskajo po vsem svetu. Njena knjiga *Kaj mi govorijo živali* je dosegljiva tudi v slovenščini.

Do osemnajstega leta je svoje nenavadne sposobnosti zatajevala, ko pa se je preselila v Združene države, je začela prebirati knjige o jasnovidcih in komuniciranju z duhovi in sprevidela, da ni nora, da ima le poseben dar. O sporazumevanju z živalmi tedaj ni bilo še nobene knjige in odločila se je, da bo ljudem povedala, kaj ji sporočajo živali.

Monica Diedrich pravi, da se z živalmi tenkočutno pogovarja v slikah: »Ko zaprem oči, vidim slike, ki mi nekaj pripovedujejo o živali. Včasih so kot fotografije, včasih jih vidim kot filmske scene. Lahko trajajo pet, deset sekund in tako spoznam zgodbo od začetka do

Knjiga (ima 248 strani in stane 9,80 €) je na voljo na www.misteriji.si in 051/307 777.

Monica Diedrich se z živalmi tenkočutno pogovarja v slikah

Živali se ji potožijo

konca. Moja naloga je, da te slike pretočim v besede, ki jih ljudje razumejo. Sama občutim prav to, kar v tem trenutku občutijo živali. To je lahko fizična ali duševna bolečina. Občutke živali sem sporočila že več tisoč ljudem.«

Seveda vsi ti ljudje niso bili pri njej doma. Največkrat pomaga prek interneta:

»Da bi lahko svetovala, moram imeti pred seboj fotografijo živali, predvsem moram videti njene oči. Oči so pot do duše. Seveda moram vedeti tudi ime živali, pa koliko je stara in koliko časa ljudje že žive s svojim ljubljencem. Navadno postavim kakih deset, včasih še več vprašanj. Z lastniki živali se slišimo po telefonu ali skypeu. In razrešimo marsikatero težavo ...«

Živali, kot pravi Monica, pripovedujejo o počutju, a tudi o svojih potrebah. Ona njihova sporočila prenaša ljudem in pogosto je treba med živalmi in ljudmi doseči kompromis. Na primer:

»Nekoč so me poklicali, ker mačka ni hotela na svoje stranišče, ni se iztrebljala v posodo s peskom. Lastnica me je prosila, naj mačka prepričam, da mora uporabljati peščeno stranišče, saj je bil pred tem urejen in je kar naenkrat postal drugačen. Obrnila sem se na mačka, rekel mi je: "Moja posoda za pesek je tako umazana, da je ne bom uporabljal vse dokler ne bo povsem čista." To sem povedala lastnici, ona pa meni: "Delam dvanajst ur na dan. Ko zvečer pridem domov, nimam moči, da bi očistila še njegovo posodo. Mora jo uporabiti!" To sem sporočila njemu mačku. Ta pa mi rekel, da je ne bo uporabljal. Če bi lastnica lepše opravičila svoje početje in pristala,

Pogosto je treba med živalmi in ljudmi doseči kompromis.

da bo posodo očistila vsaj vsak drugi dan, bi bilo morda drugače ... Če lastnik noče spremeniti ničesar, se žival ne bo spremenila in tako problemi ostajajo.

Večina lastnikov živali jih ima rada, ampak dejansko ne vedo, kako bi ustvarili kompromis in ne vedo, kaj je potrebno, da bi žival spremenila svoje slabo obnašanje. Najpogostejše težave s psi nastajajo, če so ločeni od lastnika. Tedaj razbijajo stvari in zavijajo. Mačke pokažejo svoje nezadovoljstvo največkrat z izogibanjem posodi s peskom. Vsak primer zahteva svojo razrešitev, zato se moram posvetiti vsaki živali posebej. Nek maček mi je rekel: "Prej sem bil tako srečen, potlej pa je lastnica prinesla še eno mačko." In zato stari maček vse bolj označuje svoj teritorij ...«

Monico Diedrich pogosto sprašujejo

Monica Diedrich

o sporočilih, ki jih posredujejo poginuli hišni ljubljenci. Pravi, da je ona kot kaka naprava, ki sprejema sporočila poginulih živali: »Obkroženi smo z različnimi valovanji, denimo z radijskimi in televizijskimi valovi. Da bi lahko poslušali radio in gledali televizijo, potrebujemo v domovih naprave, ki te valove sprejemajo. Jaz sem tak sprejemnik, ki ga ljudje lahko uporabijo, da se povežejo z dušami svojih umrlih živali. Energija duše je vedno prisotna in jaz se nanje obrnem enako kot kadar se sporazumem z živalmi, ki so poleg mene.«

Vendar pa s poginulimi živalmi, ki seveda nimajo več telesa, ni mogoče komunicirati tako kot z živimi, ki imajo telo. Sporočila duhov poginulih živali so duhovna. Če poginulo žival denimo vprašate, katera barva žogic ji je najljubša, to za žival ni več pomembno. Ljudje morajo razumeti, da gre takrat, ko se pogovarjamo z duhovi živali, za drugačno sporazumevanje.

Odkar se zaveda svojega daru, pravi Diedrichova, si želi živalim dati glas, da bi ljudje lahko razumeli, da živali občutijo, imajo različne potrebe in žele od nas različne stvari. »Skozi svoje tridesetletno delo opažam, da se je človeštvo spremenilo in napredovalo. Vse več ljudi razume, da so živali naši prijatelji in da se žrtvujejo, da bi nas osrečile; žrtvujejo svojo svobodo in svoj stik z naravo, da živijo v naših domovih. Zato jim moramo ljubezen vračati. Danes se obnašamo z našimi živalmi veliko lepše, kot so se pred nami. Živali so naši sopotniki ...« pravi komunikatorka z živalmi (s katero lahko vzpostavite stik prek njene spletne strani petcommunicator.com).

J. V. ❄️